

Čís. 17495.

S hlediska přípustnosti odvolání jest posuzovati nároky uplatňované z důvodu náhrady škody pro poškození na těle (bolestné, ušlý výdělek) jednotně.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1939, R I 421/39.)

Žalobce se domáhá na žalovaném náhrady škody z poranění způsobeného mu kopnutím koněm žalovaného. První soud uznal částečně podle žaloby. V odvolání do zamítavé části rozsudku uplatňoval žalobce ještě částku 835 K, sestávající z požadované náhrady ušlého výdělku ve zbytku 335 K, a bolestného ve zbytku 500 K. Odvolací soud odvolání odmítl. Důvody: Jde tu o dva samostatné na sobě nezávislé nároky, o nichž může býti rozhodnuto různě. Z toho důvodu jest posuzovati každý z nich s hlediska přípustnosti odvolání zcela samostatně (rozh. n. s. 7834). Napadeným rozhodnutím rozštěpil se každý z uvedených nároků na částky, které, pokud jsou odvoláním dotčeny, nepřesahují ani u ušlého výdělku, ani u bolestného hranice v § 448 c. ř. s. ve znění novely č. 251/34 Sb. z. a n. stanovené. V takovém případě lze bráti rozsudek prvního soudu v odpor odvoláním jedině z důvodu zmatečnosti v § 477 č. 1 až 7 c. ř. s. vypočtených (§ 501 c. ř. s.). Žádný z těchto důvodů zmatečnosti však žalobcovým odvoláním uplatněn nebyl a bylo proto odvolání odmítnouti jako nepřípustné podle §§ 471, č. 2, 473, 474, odst. 3 a 495 c. ř. s.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Žalobce se domáhá náhrady škody způsobené mu poškozením na těle a v odvolání šlo ještě o náhradu zameškaného výdělku 335 K a bolestného 500 K, tudíž o částku přes 500 K. Odvolací soud, pokládaje každý z těchto dvou žalobních požadavků za nárok samostatný a posuzuje podle výše jednoho každého z nich přípustnost opravného prostředku odvolání, posoudil věc právně mylně, neboť nejde o samostatné nároky majetkové jednou žalobou uplatněné, nýbrž jen o různý způsob náhrady škody, způsobené poškozením na těle, jak o tom jedná ustanovení § 1325 obec. zák. obč., které jest zvláštním provedením povšechné zásady § 1323 obec. zák. obč., jenž pod nadpisem: »Způsob náhrady škody« ustanovuje, že při náhradě škody musí býti vše uvedeno v předešlý stav, nebo, není-li to možno, dána odhadní cena. Podle § 1325 obec. zák. obč. záleží náhrada škody při poškození na těle mimo jiné i v tom, že se poškozenému musí nahraditi zameškaný výdělek a bolestné přiměřené vyšetřeným okolnostem. Tím jest určen v tomto zákonném ustanovení způsob náhrady škody pro jeden zvláštní případ poškození, t. j. pro případ poškození na těle, avšak nic se nemění na právním důvodu povinnosti škůdce k náhradě škody, jímž pro oba způ-

soby náhrady škody zůstávají základní ustanovení § 1293 obec. zák. obč. a násl., takže jde vždy jen o jeden závazek k náhradě škody, vyplývající z téhož právního důvodu, který však musí býti uspokojen způsobem v § 1325 obec. zák. obč. stanoveným. Třebaže způsob uspokojení náhradního nároku při poškození na těle může býti různý a třebaže poškozený jest oprávněn uplatnit v žalobě buďto ten nebo onen způsob náhrady škody samostatně nebo ve spojení několika způsobů náhrady škody, vždy jest právním důvodem žalobního nároku jedině závazek žalovaného k náhradě škody a nikoli ten který způsob splnění náhradního nároku žalobcem v žalobě uplatněný. Uplatnil-li tedy žalobce v tomto sporu, že žalovaný musí mu nahraditi zameškaný výdělek a bolestné, nutno sečítati částky, které připadají na jednotlivý způsob náhrady škody, a podle součtu těchto částek posuzovati přípustnost odvolání, neboť jen tento součet jest žalobním nárokem, o kterém má býti v odvolání rozhodnuto. V rozhodnutí nejvyššího soudu ve Sb. n. s. č. 7834 byla sice vyslovena právní zásada, že dlužno posuzovati nároky co do přípustnosti dovolání samostatně, domáháno-li se náhrady škody bolestného a léčebných nákladů, avšak nejvyšší soud již v několika svých rozhodnutích upustil od této právní zásady a neshledává ani v tomto sporu důvodu, aby se jí řídil. Pak ovšem odvolací soud neprávem odmítl žalobcovo odvolání, neboť předmět odvolání činil 835 K, tudíž více než činí hranice ve věcech nepatrných.

Čís. 17496.

Usnesení odvolacího soudu, jímž zrušil zcela rozsudek prvního soudu zamítající žalobu o uznání nemanželského otcovství a placení výživného, ačkoliv z důvodů zrušovacího usnesení je patrné, že odvolací soud rozsudek prvního soudu v otázce uznání nemanželského otcovství změnil a že zrušení se týká jen nároku na výživné, s nímž se první soud v důsledku svého odchýlného názoru o otázce uznání nemanželského otcovství nezabýval, je podle § 477 č. 9 c. ř. s. zmatečné.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1939, R I 686/39.)

Rozsudkem prvního soudu ze dne 31. července 1939 č. j. Ck 4/39—28 byla žaloba nezletilé Blanky F. podaná na Karla Š. o nemanželské otcovství a placení výživného zamítnuta, poněvadž první soud neuvěřil svědkyni, nemanželské matce Marii F., pokud udala, že v kritické době se žalovaným souložila. **O d v o l a c í s o u d**, opakovav důkaz výsledkem nemanželské matky Marie F. jako svědkyně, uvěřil jí a zjistiv, že s ní žalovaný Karel Š. dne 13. června 1938 souložil, dospěl k závěru, že tu platí, hledíc k narození dítěte dne 8. března 1939, spadajícího do kritické doby, zákonná domněnka, že je žalovaný otcem žalujícího dítěte. Při tom nerozhodl soud odvolací věcně v této části o žalobě, nýbrž zrušil usnesením rozsudek prvního soudu a uložil mu nové jednání a rozhodnutí, ježto první soud důsledkem svého rozhodnutí se nezabýval otázkou výživného a neučinil v tom směru potřebná zjištění.